

Nadal contestatari

Temps enrera la T.V.E. feia un programa d'última hora que en deien: «Historias para no dormir». Tímidament penso que gran part del muntatge nadalenc es podia titular així: «Historias para dormir... tranquilo».

Entrem en una zona de l'any, teixida de bones paraules: pau, amor, família, Déu infant i pobre... I ens ho creurem. Sentirem tanta música, o paraules amb música celestial, veurem tantes llumenetes publicitàries, que sí... gairebé ens ho empassarem. Diré més, ens sentirem millors i amb més bons sentiments. Déu, també semblarà més aprop.

¿Fora, doncs, tot això? —No. No cal destruir la poesia, les bones costums, ni els sentiment bons i religiosos. Cal, però, no combregar amb rodes de molí, vivint una estoneta anestesiats i prou...

No n'hi ha prou de sentir-se més bons. Hem de ser-ho progressivament, sense parades, i amb l'esforç de cada dia. De no ser així, fóra un engany o una actitud falsa.

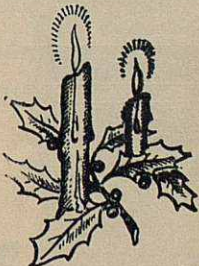
No n'hi ha prou amb sentir Déu més aprop. Cal buscar-lo amb sinceritat en la veritat, en el bé, en la vida de l'home i en la paraula inspirada: la Bíblia.

No n'hi ha prou amb cantar: Pau als homes... La pau es fa treballant perquè hom sigui més just, treballant per fer el món més just. El fruit de la justícia és la pau.

No n'hi ha prou de besar la imatge de Jesús infant, cantant nades, si no el besem en els pobres, en els ignorants, en els oprimits, en els marginats, en els que pateixen... en tot proïsme.

Nadal seria una enganyifa, si no dinamitàvem el nostre bloc interior, fet d'indiferències, de supèrbies, d'ignoràncies, de poca fe, o d'egoismes més o menys camuflats.

J. Vallicrosa

L'INFANT EN LA NIT

Ja pots xiular, Infant, aquesta Nit:
l'ase no vol beure!
I l'ase sóc jo,
i aquest, i aquell, i tants i tants d'altres!
Ja pots xiular, Infant.
I anunciar-nos, com diuen les Escriptures,
una gran joia, i desitjar pau a la terra
als homes de bona voluntat .
Nosaltres vivim molt més ben instal·lats
dins d'aquesta magnífica societat de consum
que hem sabut crear amb murrieria.
Ha plogut molt des d'aleshores.
I ens ha vagat de llegir i d'entendre l'Evangeli
—el de Sant Lluc i els altres—,
i, pots ben creure-ho, no ens engresca gaire.
No volem ésser pobres en l'esperit,
ni de cap altra mena,
ni humils, ni compassius, ni ploraners,
ni nets de cor, ni pacificadors,
ni tenir fam i set de justícia,
ni molt menys ésser perseguits per causa d'ella.
Nosaltres volem viure i dormir tranquils.
Sense paraboles ni sermons
que ens acoquinin i ens sacsegin les entranyes.
Per tant, Infant, aquesta Nit,
ja pots fortament xiular:
l'ase, tossut i esquerp, no vol beure!...

R. MUNNÉ I COLL